ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **nezl. I. R.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8 A 101/2018 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřoval v tom, že žalovaný nerozhodl ve lhůtě 60 dnů o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, podané dne 23. 5. 2017, a nerozhodl o ní ani po té, co dne 17. 5. 2018 žalobce podal návrh na opatření proti nečinnosti.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8 A 101/2018 - 23, žalobu zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud konstatoval, že zákonný zástupce žalobce informoval žalovaného o narození žalobce v podané žádosti o prodloužení lhůty k dodání podkladů pro vyřízení své žádosti, přičemž i formulace, kterou zvolil, neumožňovala dovodit, že se hodlá jakýmkoli způsobem domáhat pobytového oprávnění pro žalobce.

Žalovaný tak nebyl povinen zahájit řízení, neboť řízení se zahajuje pouze na žádost účastníka řízení a žádost schopná vyvolat z ní vyplývající, zákonem předvídané následky, podaná nebyla. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nebyl nečinný ani ve vztahu k zahájení řízení pro absenci žádosti žalobce ani k vydání rozhodnutí, neboť řízení, v němž by mělo být rozhodnuto, se nevede.

II.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel nesouhlasil s výchozí premisou městského soudu, že žalovaný nebyl povinen zahájit řízení o vydání povolení k pobytu stěžovatele. Poukázal na to, že jeho zákonný zástupce se dostavil dne 23. 5. 2017 na pracoviště žalovaného, kde požádal o prodloužení lhůty k doložení podkladů k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-3408/DP-2017. Během této návštěvy také oznámil, že se oženil a že z manželství se mu zde na území narodil syn (stěžovatel). Podle názoru stěžovatele bylo na místě projev vůle jeho zákonného zástupce posuzovat podle jeho skutečného obsahu jako podání žádosti o vydání povolení k pobytu stěžovatele a žalovaný měl, s ohledem na základní zásady a příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zákonného zástupce poučit o nedostatku takového podání a způsobu odstranění takových nedostatků a zahájit řízení o žádosti stěžovatele. Stěžovatel trval na tom, že dne 23. 5. 2017 došlo k podání žádosti a od tohoto data je také nutné počítat lhůtu pro vydání rozhodnutí. Podle § 169t odst. 6 písm. a) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podané na území ve lhůtě 60 dnů. Tato lhůta marně uplynula dne 24. 7. 2017. Stěžovatel proto trval na tom, že žalovaný je nečinný.

[6] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

III.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost a nesouhlasí s ní, neboť nebyl a ani nemohl být nečinný. Provedeným šetřením v dostupných elektronických evidencích bylo zjištěno, že k osobě stěžovatele není vedeno žádné správní řízení, které by se týkalo jakékoliv jeho žádosti o vydání povolení k pobytu na území České republiky. Za nezletilého stěžovatele nikdo nepodal žádost (písemně vyplněný úřední formulář) či ani jinak neučinil prohlášení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Zákonný zástupce nezletilého stěžovatele tak nesplnil povinnost podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za své nezletilé dítě. Jestliže otec nezletilého stěžovatele byl dne 23. 5. 2017 na pracovišti žalovaného a nebyl schopen doložit doklady svého na území České republiky čerstvě narozeného syna (nezletilý stěžovatel), nic mu nebránilo žádost o pobytové oprávnění syna podat, tedy vyplnit žádost a následně doložit doklady svého nezletilého syna, případně

žádost podat později již spolu se synovými doklady. Toto však otec nezletilého stěžovatele neučinil a nemůže tedy vinit z nečinnosti správní orgán. Žalovaný nad rámec svých povinností nemá povinnost poučovat o potřebě podat žádost k pobytovému oprávnění na území České republiky za narozené dítě cizinců. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Mezi účastníky není v dané věci sporu o tom, že dne 23. 5. 2017 se zákonný zástupce stěžovatele dostavil na pracoviště žalovaného a podal žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad (doložení chybějících dokladů) k žádosti č. j. OAM-3408/DP-2017 z důvodu *„že jsem oženil a narodil se mě syn. Prokazují, že vyridim všichni vady podle té lhuty.“* Spornou je otázka, zda tento projev vůle lze považovat za podání žádosti o vydání pobytového oprávnění ve vztahu k nezletilému stěžovateli, na jehož základě by byl žalovaný povinen zahájit správní řízení a vydat rozhodnutí ve věci samé.

[11] Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak“*. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení *„pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu.“*

[12] Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu se podává na úředním tiskopisu (§ 42 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 14. 8. 2017) a cizinec (jeho zákonný zástupce) je povinen podat ji osobně (§ 169 odst. 16 téhož zákona, ve znění platném do 14. 8. 2017). Uvedená ustanovení jsou přitom speciálními ustanoveními (lex specialis) k § 37 odst. 4 správního řádu a mají tudíž přednost (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. IV. ÚS 642/13, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016 - 34, publ. pod č. 3495/2016 Sb. NSS). Pouze za splnění těchto podmínek dojde k řádnému podání žádosti a v důsledku toho v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu také k zahájení předmětného řízení.

[13] Z výše uvedeného tedy plyne, že zákonným zástupcem stěžovatele učiněné podání dne 23. 5. 2017 nelze považovat za řádné podání žádosti o udělení pobytového oprávnění stěžovateli. Zákonný zástupce stěžovatele se sice dostavil osobně na pracoviště žalovaného, ale podal toliko žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad, která se však týkala řízení o jeho vlastní žádosti o pobytové oprávnění. Jménem stěžovatele žádnou žádost na úředním tiskopise (ani jinou formou) nepodal. Navíc z obsahu projevu jeho vůle nelze ani dovodit, že tak hodlal učinit. Za této situace nedošlo dne 23. 5. 2017 k zahájení předmětného

správního řízení, neboť nebyla podána příslušná žádost v předepsané formě. Žalovaný tedy z podstaty věci nemohl být v prodlení s vydáním rozhodnutí ve věci samé, neboť mu povinnost vydat toto rozhodnutí vůbec nevznikla. Závěr městského soudu o tom, že žalovaný nebyl nečinný ani ve vztahu k zahájení správního řízení ani k vydání rozhodnutí, je proto správný.

[14] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že zákonný zástupce stěžovatele měl k dispozici dostatečně dlouhou lhůtu pro podání předmětné žádosti s tím, že povinné náležitosti podle § 89 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců (rodný list a cestovní doklad nezletilého stěžovatele) mohl doložit i následně v průběhu řízení. Pokud tak neučinil, nelze tuto jeho pasivitu klást k tíži správnímu orgánu, který obecně nemá povinnost poučovat cizince o potřebě podat žádost o udělení pobytového oprávnění za narozené dítě.

[15] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu